

Hledám roli pro sebe

Po tatínkovi, profesorovi matematiky Jiřím Kepkovi, mu šly počty, po mamince Gabriele Vránové a strýci Jaroslavu Kepkovi získal herecké geny. Díky nim se stal **Ondřej Kepka** (43) malým Honzíkem Majerem v seriálu *Arabela*.

■ Když se řekne *Arabela*, co si vybavíte jako první?

Že byly dvě. Pro mě bylo významné i druhé, méně populární pokračování *Návrat Arabely*. Vás ale asi zajímá hlavně ten první seriál. Začal se točit, když mi bylo osm. Nebyla to moje první zkušenost před kamerou, už dva roky jsem vystupoval v dětských pořadech a natočil jsem film *Tetinka*, ale *Arabela* odstartovala chuť tu profesi dělat. Dnes už si můžu dovolit říct, že mi hraní šlo. Netvrdím jako někteří mi kolegové, že se na sebe nemůžu dívat. Ne že bych si sám sebe pouštěl, ale když se vidím, tak se studuju jako režisér. Docela obdivuju bezprostřednost a přirozenost, kterou jsem potom ztratil a dost složitěji nacházel.

■ Co vás na natáčení bavilo?

Všechno. Už tehdy jsem se točil kolem techniky, to jsem měl po tátovi. Byl jsem zvědavý kluk, takže jsem se motal kolem režiséra Vorlíčka, kameramana Emila Sirotky a fascinoval mě pan Hejzlar, asistent trikového kameramana, který nás zakresoval. Tenkrát se trikový záběr dělal přímo na place třeba dvě hodiny, tak musel každého zakreslit, aby se vrátil do pozice, ve které byl v předchozí fázi. Výraznou vzpomínku mám třeba i na hotel Čemigov v Hradci Králové, kde jsme přespávali, tam jsem jel poprvé výtahem na fotobuňku. Dneska na to nevypadám, ale tehdy jsem byl neudrživé dítě s vystouplými žebry, takže výtah mě ignoroval, zhasl a já musel čekat, až si mě někdo přivolá. Takových střípků mám spoustu.

Hned po premiéře *Tetinky* (1977) začal natáčet seriál *Arabela*

Jako Danny Smiřický, hlavní hrdina *Škvoreckého Miráku*, v absolventském představení na DAMU (1991)

Ondřej Kepka (43)

➤ Před kamerou se poprvé objevil v pěti letech, o tři roky později hrál v televizní inscenaci *Tetinka* s Vlastou Fabiánovou.

➤ Vystudoval herectví na DAMU a režii hraných filmů na FAMU.

➤ Mezi jeho nevyznamnější hrané režijní práce patří televizní filmy *Bekyně mniška*, *Spirála nenávisti* nebo *Stará láska nerezaví*, která byla oceněna jako nejlepší televizní komedie roku.

■ Jak jste vnímal herce?

Jako tety a strýčky. Třeba Vladimíra Menšíka a Stellu Zázvorkovou, kteří mi hráli rodiče. Nikdy jsem netočil filmy plné dětí jako s Věrou Plívovou-Šimkovou, na jejímž natáčení to prý vypadalo jako na dětském táboře. Já byl jedináček, pohyboval jsem se mezi dospělými herci, takže jsem si zvykl na lidi o generaci dvě starší a svět jsem si poskládal trochu jinak. Na gymplu jsem musel přehodnocovat.

■ Co s vámi dělala popularita?

Je fakt, že byla nesrovnatelná s dneškem, protože na seriál se díval opravdu každý. Ale já jsem to znal od malička. S tátou jsme šli po ulici kousek za mámou a sledovali, jak na ni kolemjdoucí koukají a dohádají se, jestli je to Vránová nebo Brejchová - tehdy si byly hodně podobné. Navíc jsem na natáčení žil s nejjpopulárnějšími herci v republice, takže mi pohledy, šuškáni a žádosti o podpis přišly normální.

■ A spolužáci? Holky vás milovaly, kluci nesnášeli?

Bylo to složitější: seriál se natáčel dva roky, takže jsem ve škole věčně nebyl a nikdo pořádně nevěděl proč. Byl jsem pro ně nezajímavý, ale neodpustili mi, že často chybím a mám dobré známky. Jakmile jsem měl jako jediný jedničku z písemky z matiky, bylo zle. Když se *Arabela* vysílala, shodou náhod jsme se přestěhovali a spolužáci na nové škole to vzali dobře. Horší to bylo s některými učitelkami, hledaly mouchy... V posudku jsem měl, že mám špatný vztah ke kolektivu, což byl tenkrát průšvih.

■ O konzervatoři jste neuvažoval?

Ředitel Jan Vala mě přemlouval, že mají málo šikovných kluků, ale já tam nechtěl. Jednak proto, že tam učila máma, a navíc mě chytla chemie a chemikářka mě přesvědčovala, ať ji jdu studovat.

■ Když vám šla chemie, nepřimlouvali se rodiče, ať jdete na medicínu?

Nikdy mě k ničemu nepřesvědčovali. Na gymplu už jsem věděl, že chci jít na DAMU. Jenže jsem podobně jako spousta dětských herců ztratil sebevědomí. Myslel jsem, že první ročník DAMU nepřezijí, nebavilo mě to, byl jsem slabší průměr.

V sérii České televize *Neobyčejné životy* režíroval i portrét Ludka Munzara

Na Nově s Dušanem Kleinem rozjížděl seriál *Ulice*. Natočil 40 dílů. „Dostal jsem nabídku se k téhle práci na jaře vrátit. Uvidíme.“

■ Jak se to zlomilo?

Ve druháku jsme dostali nového profesora, Borise Růšnera. Zašel jsem za ním, že nevím, jestli je herectví pro mě to pravé, jestli nemám přejít na režii. Čekal jsem, jestli neřekne, že si to taky myslí. A on k mému překvapení reagoval, že by to byla velká škoda. Tahle věta mě změnila: už za týden jsem exceloval v jedné školní ukázkce.

■ Do toho přišlo pokračování *Arabely*.

Byl to start do dospělého herectví, bylo

■ K práci s kamerou vás přivedl tatínek?

Ano, i k focení. Jediný neumělec v rodině, ale vášnivý fotograf a filmař.

■ Do knihy *Soukromé album - Oživlé příběhy fotografií* jste zařadil i soukromé snímky Vladimíra Menšíka. Jak vznikly?

Získal jsem je ze dvou třiminutových filmů, které jsem natočil na chalupě u nás a u Menšíků. Pak si je ode mě vyžádalo Muzeum Vladimíra

těžké jen čekat na nabídky. Nechtěl jsem být jenom závislý. Plánoval jsem, že budu studovat režii a půjdu na půl úvazku hrát v divadle, ale nevyšlo to. Pak mě pohltila FAMU. Jako herec jsem začal hodně dabovat a ozval se opět i rozhlas.

■ Herectví jste absolvoval hlavní roli ve Škvoreckého *Miráklu*. Po divadle se vám nestýská?

Stýská. Chci si najít nějakou hru a roli pro sebe. Ale říkám si, že člověk nemůže mít všechno. Začal jsem žít režii, vyloženě mě požrala. Tím jsem si asi zavřel dveře do divadel. Bohužel, protože na jeviště bych se rád vrátil. Hrál jsem i styl, s nímž jsem neměl žádné zkušenosti: já, svým založením antimim, jsem v GAGu Borise Hybnera hrál velkou polopantomimickou roli v *Gagmanovi*. Dlouho už si říkám, že s tím svým hraním musím něco udělat - abych aspoň zjistil, jestli to má smysl. Jsem docela soudný.

■ Baví vás moderování?

Moc. Projekt *Ondřejevy filmové školy*, kterou jsem dělal pro Českou televizi a vyšla na DVD, mě naplňoval, protože se spojila filmařina a herectví. Mám připravené čtyři verze pokračování.

■ Co chystáte teď?

Uvidím. Prohibují různá jednání. Posledním dvěma letům říkám bonusové období, připravoval jsem projekty typu fotografické knihy, pro kterou jsem si psal i texty. Strašná práce, ale krásná. Taky jsem začal moderovat *Noční mikroforum* v Českém rozhlasu 2. Původně jsem byl záskok za mámu, kterou uvertali do čtvrtčních „poetických“ večerů.

” S tátou jsme šli po ulici kousek za mámou a sledovali, jak na ni kolemjdoucí koukají a dohadují se, jestli je to Vránová nebo Brejchová - tehdy si byly hodně podobné.

mi dvacet. Musel jsem se před kamerou otrkat. A byla to pro mě naprosto dokonalá škola opravdové filmařiny, s triky bez použití počítače. Štáb věděl, že mě to zajímá, tak mě volali i na zajímavé scény, v nichž jsem nehrál. Tak jsem vyfotil třeba strejdu Jaroslava Kepku coby Lucifera a Františka Filipovského - šlo o jeho poslední filmovací den v životě.

Menšíka, prý jde o jeho jediné „hýbací“ obrázky ze soukromí. Jak měl filmování dost a v rodině nikdo nebyl filmový amatér, žádné jiné záběry nevznikly. To kdybych věděl, natočil bych jich víc, příležitosti byly.

■ Proč jste po herectví vystudoval ještě filmovou režii?

Zkoušel jsem v DISKu takovou blbost a taky jsem viděl u mámy a strejdy, jak je

Připravil jsem si jedno vydání o „záskokářích“ a ono se líbilo. Občas moderuju i na jevišti.

■ Proč neobsadíte sám sebe?

Že jo? To mi říká každý! Dovolil jsem si to v rozhlasovém seriálu *Hříchy pro posluchače rozhlasu* podle námětu Dušana Kleina. Řešilo se obsazení a já jsem navrhl, co kdybych jednoho policajta hrál já. Ale obsadit se do filmu a ještě ho režírovat? To asi ne.